

Був я вітром, був я лютим, був я нордом

Борис Олійник

Був я вітром, був я лютим, був я нордом.
Став я ніжним, став я птахом і крилом.
А якось мені зустрілась вельми горда –
І прокинувся я вранці джерелом.

Лепечу тепер струмочком біля хвіртки.
Шепочу їй: хоч устами приторкнись.
А вона собі, примхлива, наче скрипка,
Випада з мого оркестру, хоч втопись.

“Ну, стривай же! – я хлюпнув у тишу криком. –
Що я, справді?! В пана Бога вкрав теля?!”
А вона пройшла, холодна, наче крига, –
І лови тепер у небі журавля...

Став я вітром, став я лютим, став я нордом.
Б'є зима мені, як панові, чолом.
Я прокинувся уранці вельми гордий,
А вона до мене... плаче джерелом.